

ščitite živali!

Tako so govorili ljubitelji živali dne 4. oktobra t. l.

Zgodovina dneva »Varstva živali« je kratka. Leta 1924 je Heinrich Zimmermann, predsednik društva prijateljev mačk v Nemčiji sprožil načrt, da posvetimo en dan v letu živalim. Noben dan v letu se mu za to ni zdel bolj pripraven kakor 4. oktober. Ta dan se je namreč rodil največji prijatelj živali v srednjem veku, sveti Frančišek Asiški, ki je v svoji zgovornosti in čistosti svojih misli in čuvstev celo pridigal ptičkam pod milim nebom in rjovečim volkovom v gozdu.

Ta plemeniti mož, ki so ga že dve leti po smrti proglasili za svetnika (1228) je ljubil vse božje stvarstvo in priznaval tudi živalim pravico do življenja, ljudem pa dolžnosti do živali. Zakaj človek je kaj hitro pripravljen izkoristiti svojo telesno in duhovno premoč nad šibkejšim — to je nad živalmi. Med tem pa pozablja, da je živalim dolžnik za obleko in hrano in da je žival njegov najzvestejši tovariš in pomočnik pri delu, ki nikoli ne godrnja in nikoli ničesar ne zahteva.

4. oktober naj bo torej v prvi vrsti dan zahvale. Tudi letos so skoro vse države praznovale ta dan in se s hvalenostjo spominjale ubogih živali.

Grozno je trpljenje živali, čeprav se hvalimo, da smo dobri in sočutni. Modernizirali smo svoje življenje, udobneje smo si uredili domove, z večjo pozornostjo negujemo svoje telo, in čedalje bolj skušamo razširiti svoje duhovno obzorje. Kar se pa tiče ravnanja z živalmi smo ostali tam kjer smo bili v srednjem veku. Še zmerom koljemo žival, ne da bi jo prej omamili, še zmerom pretepa neusmiljeni kočijaž trudnega konja, ki komaj zmora svoje breme, še zmerom so v nekaterih deželah

razpete mreže, kamor se lovijo ptički, ne da bi slutili veliko nevarnost, še zmerom izpostavljamo pse in mačke kadar postanejo stare in jih nočemo več imeti pri hiši, še zmerom lovijo velike morske sesalce na najgrozovitejši način, še zmerom izvršujemo dan na dan sto in sto tisoč grozodejstev nad ubogimi živalmi. Med vsa ta velika in mala grozodejstva spadajo tudi takšne stvari: ujeti in zmečkani metulji in hrošči, preozke kletke za kanarčke, ujete ptice pevke, ki so ustvarjene za svobodno življenje, umazani in temni hlevi za domačo živino — o, neskončno mnogo obtožb bi moral slišati človek, če bi se mogla žival braniti in zagovarjati, kakor se brani in zagovarja človek. Te tožbe so tem pretresljivejše, ker so neme in jih razume samo tisti, ki zna čitati tožbo v žalostnih očeh mučene živali.

Dragi Jutrovčki, zamudili smo 4. oktober, a to nič ne de. Stric Matic je mnenja, da sklenimo danes, da Jutrovčkom ne bo treba praznovati 4. oktobra in da bo za vas vse sleherni dan 4. oktobra. Vsak dan mislite na to, da se muči po svetu toliko in toliko milijonov živali, in kjerkoli se vam ponudi prilika, pomagajte in lajšajte njihovo gorje.

Če srečate na poti v šolo kakega ubogega konja, ki težko vleče svoj tovor, ne obešajte se še vi na voz. In če srečate sestradanega psa, ki tava brez doma po ulicah, podarite mu kosček kruha od svoje malice in ob vsakem takem pogledu se spomnite svoje naloge: pomagaj živalim, ki so vaša najzvestejša prijatelja, ce, kjerkoli le morete!

Kratke zgodbe o majhnih živalicah

Počasi se je spuščal pajek po nitki iz svojega kota navzdol. Med tem je ves čas skrbno opazoval muho, ki je mirno sedela v svojem kotu in si pletla zim-ske nogavice.

Prav počasi se ji je približal pajek in rekel:

»O spoštovana gospa muha, kako se vam kaj godi na svetu?

Med temi besedami se je spustil malo niže.

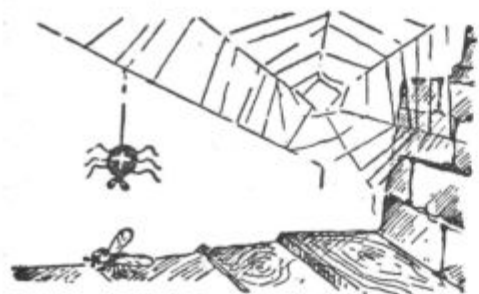
»Ali že veste najnovejše? Oh, saj že vsi govorijo o tem!«

In spet se je spustil niže.

»O mirovni pogodbi, ki so jo sklenili prebivalci podstrešja.«

Med tem si je mislil: »Še tri pajčje dolžine in moja bo!« Glasno pa je rekel:

»Saj je bil že skrajni čas. Vsi so jo podpisali: sova, vrabci, podgane, miške, stonoga, zelenci in tudi pajki. Zdaj smo vsi bratje in sestre. Pridite mirno malo bliže, gospa Muha, če potrebujete

kaj volne za nogavice, vam jo prav rad odstopim. Ali — zakaj me tako čudno gledate?»

»O, saj ni nič posebnega,« je mirno odvrnila muha in se namuznila. »samo vrabca opazujem, kako vas že ves čas požira z očmi. Gotovo premišljuje o mirovni pogodbi...«

Tedaj se je pajek hitro pognal kvišku in se skril v špranjo, ki je zevala v kotu. Muha se je pa veselo zasmejala in odletela pod mило nebo.

Živela sta nekoč žalostni in veseli ščurek. Bila sta dobra prijatelja in vedno sta hodila skupaj na sprehode.

Tako sta prišla nekoč v kmečko hišo in našla pot, ki je vodila na kuhinjsko mizo. Tam je stala skodelica mleka. Ščurka sta bila radovedna in tudi mleko ju je prijetno ščegetalo v nos; tako

sta zlezla na rob skodelice. Tedaj pa — o groza! — štrbunk! in že sta padla v mleko.

Žalostni ščurek je takoj začel tarnati in vzdihovati: »Joj, prejoj! Zdaj je konec!« In ker je bil ves obupan in malo-dušen, se je vdal v usodo in utonil.

Veseli ščurek se je pa kmalu opomogel od prestanega strahu in vzkliknil: »Zakaj naj bi bil to moj konec? Nočem še umreti!« In začel se je hrabro briniti z vsemi štirimi. Veslal je s svojimi nožicami po mleku in udarjal s krili, in glej, ohranil se je na površju. Zakaj čez nekaj trenutkov se je zgodilo nekaj čudnega: mleko pod njim se je strdilo, napravilo se je surovo maslo, ker je tako pridno udarjal s krili in veslal z nožicami. Veseli ščurek je zdaj sedel na maslu in se veselo oddahnil in odpočil od truda in napora. Bil je rešen. Kdor hitro obupa, je kmalu izgubljen, kdor ima pa pogum, ima tudi srečo!

Vladimir Kapus:

Sraka

Ptica črnobela
v vrhu je čepela,
rahlo ščebetala,
z repom je mahala.

Z vrha se spustila,
v gnezdecih morila,
pa že spet na smreko
sedla za poseko.

Lovce so pozvali,
da bi jo streljali:
zdaj je odrčala
roparica mala.

Šla je v goste veje,
kjer se lovцем smeje:
Ste prekasno vstali,
da bi me streljali!

Emil Marriot:

Stari Ričko

Pavlu življenje ni Bog si ga vedi kako mehko postlalo. Biti siromašen, brez očeta in brez matere, in živeti brez pravega doma je težko, posebno, če je človeku šele štirinajst let. V hiši strica, ki je bil majhen posestnik, je Pavel zrastel. Da ni bilo v hiši nikogar, ki bi mu bil dal le trohico ljubezni, ni treba posebej poudarjati. Kaj je hotel postati? Tega ga ni nihče vprašal. Kaj drugega kakor hlapec? A Pavel je sam pri sebi snoval drugačne načrte in sklepe o svoji bodočnosti.

Težko je nositi skrivnost s seboj, ne da bi jo človek komu zaupal. In ker se Pavel ni mogel razodeti nobenemu človeku, se je zaupal živalim, za katere je moral skrbeti. Tem je časih pripovedoval, da bi rad postal velik in znamenit slikar. Vse, kar je videl, je znal lepo narisati, in vse kar je videl, je moral narisati. Tak je bil notranji ukaz. V tesni podstrešni izbici, kjer je stalo njegovo ležišče, je imel skrite svoje zaklade. Tam je bilo vse polno risb; posebno lepe so ležale v papirnatem ovoju skrite pod posteljo. In zraven njih je stal majhen hranilnik, kamor je spravljajl vsak belič, ki mu ga je kdo podaril. S tem denarjem je hotel iti nekoč v svet, da bi se učil slikanja. Če je bil z živino na paši, jo je po vrsti narisal v vseh mogočih drzjah. Njegov najljubši model je bil stari Ričko, do bri, stari slepi Ričko, ki je takorekoč jedel milostni kruh pri hiši.

V vasi je živel že nekaj časa star, bogat čudak, ki se ni z nikomer menil. Časih je srečal Pavla. Obstal je in z začudenjem gledal dečka, ki je ležal v travni neutrudno risal. Kaj ko bi Pavel njega prosil pomoči?

Lepega dne, ko se je bil Pavel namenil v stričevo hišo, ga je srečal so sed in zavpil: »Hitro, hitro Pavel! Teci, kolikor le moreš. Pri tvojem stricu gorile!

Ko je prišel Pavel do stričeve kmetije so plameni že buhčili iz podstrešja. »Najprej je treba rešiti živino!« Pavel je prignjal živino iz hleva — nato je pa pomislil na svoje zaklade: risbe hranilnik z denarjem, ki mu bo odprl pot v svet... Zdaj ni bilo več varno hoditi v podstrešno izbo. Vendar se Pavel ni zbal. Že je bil pristavil lestvo, že se je vzpenjal pomj. Tedaj pa zasliši hlapčev prestrašeni krik:

»Moj Bog, starega Rička so pozabili.

Še zmerom stoji v malem hlevu!«

Pavel se je ozrl na hlev. Skozi vrata se je valil gost dim. Nihče se ni upal vanj. A zdajci zasliši Pavel Ričkovo rezgetanje. V njegovi duši se je vnel hud boj. Tam rori so njegovi zakladi, ve, njegov ponos, vse njegovo uganje, in tam v hlevu je stari Ričko, njegov dobri slepi prijatelj... In Pavel se je odločil. Zdrevil je k hlevu in zavpil:

»Ričko, ljubi Ričko, rešim te!« In je planil v hlev. Dim ga je dušil, v oči ga je žgalo, ničesar ni mogel razločiti. Počasi se je priplazil do konja in ga odvezal. V naslednjem trenutku se je prikazal ves okajen z zmedenim konjem med vrati. Napor je bil velik. Pavel se je zgrudil in ljudje so ga odnesli na sadovnjak. Nekaj trenutkov nato se je hiša podrla...

Pavel se ni bahal s svojim dejanjem; tudi staremu čudaku se ni pobahal, ko ga je po požaru poklical k sebi in mu velel, naj si želi kako stvar za pohvalo. Tedaj mu je Pavel zaupal svojo željo, da bi rad postal slikar. Čudak mu je rekel:

»Nariši mi kaj. Videli bomo.«

In Pavel je še enkrat, poslednjič narisal starega Rička. In s to Ričkovo sliko si je ubogi, razcapani, zapuščeni deček utrl pot v svet. Danes je slaven slikar živali.

Roda Roda:

Papiga

Nekoč je živel mož, ki je imel v kletki razumno papigo.

Neki dan se je mož odločil, da odroma v Meko, in vsakogar v hiši je vprašal, kaj naj mu prinese za spomin s svojega romanja.

Tako je prišla tudi papiga na vrsto, da bi povedala svoje želje. Rekla je:

»Gospod, če prideš v Kairo, boš videl mnogo tovarišic moje vrste. Prinesi jim moj pozdrav; in one naj mi svetujejo, kako se lahko rešim svojega ujetništva. Romar se je smejal in obljubil papigi, da bo nalogo izvršil. Poslovil se je od žene, otrok in prijateljev ter odšel na daljno pot.

Čez leto dni se je vrnil — z bogatimi darili — in naposled je stopil k papigini kletki.

»Gospod,« je vprašala papiga, »ali si izročil mojim tovarišicam pozdrave?«

»Da,« je odgovoril romar. »Sedele so tam na drogu, bilo jih je dvanajst. Vprašal sem jih v tvojem imenu, kako bi se lahko rešila jetništva.«

»Ali so ti odgovorile?«

»Ne. Sedele so na drogu in molčale — samo ena je nenadoma dvignila glavo, zakrilila in padla mrtva k mojim nogam.«

»Dobro,« je rekla papiga.

Dvignila je glavo, zakrilila in brez besed padla romarju pred noge.

Romar je vzdignil papigo in jo skušal obuditi k zavesti.

Zaman.

Tedaj je začel romar vzdihovati in žalovati, položil je negibno papigo na okno — in frk! je zletela papiga — k svojim sestram v Kairo

Lev Tolstoj:

Volk

Živel je nekoč deček, ki je strašno rad jedel piščeta in se silno bal volkov.

Ko je nekoč legel spat, je zasanjal. V sanjah pa se je videl samega sebe, kako hodi po gozdu in išče gob, ko nenadoma skoči izza grma volk in se vrže nanj.

Deček se je ustrašil in zakričal: »Oj, oj, požrl me bo!«

Volk pa pravi: »Počakaj, ne bom te požrl, ampak pogovoril se bom s teboj.

In govoril je volk s človeškim glasom.

Rekel je: »Ti se bojiš, da te ne bi jaz požrl. Kaj pa ti delaš? Imaš rad piščeta?« »Rad.«

»Zakaj jih pa ješ? Glej ta piščeta so prav tako živa bitja kakor ti. Vsako jutro pojdi in poglej, kako jih love, kako jih kuhar nese v kuhinjo, kako jim prereže grlo in kako stara koklja kokodaka za to, ker ji kradejo piščeta. Ali si to že videl?« ga vpraša volk.

Malček odgovori:

»Ne, nisem še videl.«

»Bi bil pa pogledal! Zdaj je že pre-

pozno. Zdaj te požrem. Ti si prav tak piščanček!»

In vrgel se je volk na malčka in malček je zakričal. Ko pa je zakričal, se je zbudil.

In od tedaj je deček nehal jesti meso in ni jedel perutnine, ne govedine, ne jagnjetine.

Lev Tolstoj:

Šakali in slon

Ko so šakali požrli vso mrhovino v gozdu, so trpeli veliko lakoto. Tedaj pa si je stari Šakal izmislil, kako bi dobil hrane. Šel je k Slonu in mu govoril:

»Imeli smo kraja, pa se je preveč razvadil. Ukazoval nam je stvari, ki jih nismo mogli izpolniti, in pregnali smo ga. Izbrati si hočemo drugega carja, in naš narod me je poslal k tebi, naj te prosim, da bi sprejel to čast. Dobro se boš imel pri nas, kar boš ukazal, vse bomo izpolnili in v vsem te hočemo spoštovati. Pojdiva v naše carstvo.

Slon je bil zadovoljen in je šel s Šakalom. Ta pa ga je zapeljal v močvirsko blato. Ko je Slon v blatu obtičal, mu je Šakal rekel:

»Sedaj ukazuj: kar veliš, vse bomo storili.«

In Slon je rekel:

»Ukažem ti, da me izvlečeš odtod.«

Šakal pa se je zasmejal in rekel:

»Primi se z rilcem za moj rep — takoj te bom izvlekel.«

Slon pa pravi:

»Kaj je mogoče, da bi me ti s svojim repom izvlekel?«

In tedaj se je zarežal Šakal in dejal:

»Zakaj pa potem ukazuješ to, česar ne moremo storiti? Saj smo prvega carja prav zato pregnali.«

Ko je Slon v blatu poginil, so prišli šakali in ga požrli.

Manica:

Prečudna povest o slovečem zvonu

Bilo je — kdaj je bilo — ne vem natančno, vsekako pa je moralo biti že zdavnaj.

V Tacnu pod Smarno goro se je zgodilo. Tam imajo skromno cerkvico, posvečeno junaku sv. Jurju.

V davnih časih je imela ta cerkvica zvon, ki je zaradi svojega močnega in čuda lepega glasu slovel tristo milj daleč, podolgem in navzkriž. Kadar je cerkovnik potegnil ta čudežni zvon, tedaj so utihnile ptice po gajih, umolknilo so človeški glasovi in obstali zvonovi po drugih cerkvah. Vse je molče strmel in poslušalo zvon junaka sv. Jurja.

Kaj čuda, da se je nekemu svetovnemu romarju zahotelo, da bi si ta čudežni zvon od blizu pogledal. Pa je priromal v Tacen in poprosil cerkovnika:

»Priatelj, povedi me v zvonik, da si ogledam zvon, to čudo božje!«

Cerkovnik je premeril romarja od vrha do tal in videč, da je mož star, mu je rekel dobrohotno:

»Bogme, stopnice, ki vodijo v stolp, niso za stare noge. Počakajte mirno tu spodaj, jaz pa skočim v zvonik, snamem zvon in vam ga prinesem pokazat.«

In cerkovnik je pohitel v zvonik ter sam snel iz tečajev sloveči zvon. Da bi pa po ozkih in zavutih stopnicah lažje nosil, je odpel zvonu kembelj in ga po-

ložil na rob stolpne line. Potem pa je stekel z zvonom nizdol, da ga pokaže čakajočemu romarju.

Med tem časom pa je potegnil vetrček in je — o jej — odpihnil kembelj s stolpne roba. Kembelj je padel na tla, ravno med neko kokošje krdelo. In petelin, misleč, da je od nekod padla

glista, je priskočil, kavsnil in pojedel kembelj slovečega zvona.

Prebivalci Tacna so se silno razhudili. V svoji jezi so petelina ubili, cerkovnika odstavili, radovednega romarja pa zapodili čez mejo. Toda, bilo je prepozno. Sloveči zvon je bil pokvarjen za zmeraj, ker ni imel več kemblja.

Manica:

Jerkinе sanje na predvečer vernih duš

Nič ne rečem, saj drugače je bila sosedova Jerka čisto pridno dekletce, da ni bila včasih vse preveč svojeglava. In kadar jo je prišla njena »trmasta«, je bil križ z njo. Niti kazni ni pomagala dosti.

Toda kar ni zmogla materina beseda, kazen in karanje, so napravile sanje, o. te grozne sanje, ki so malo trmoglavko pretresle do srca.

Na predvečer praznika vernih duš je bilo, ko je Jerkina mati postavila pred hčerko skodelico mleka. Toda malo trmoglavko je spet prišla njena grda lastnost. Zacepetala je z nogami in odrinila skodelico z mlekom od sebe.

»Ne maram mleka«, je zakričala. »Kave mi dajte!«

»Niti mleka, niti kave«, je rekla mati, ki je prišla hčerko za uho in jo porinila v sosednjo sobo, kjer je bila njena posteljica.

Jerka je zlezla v posteljo in se še dolgo na tihem cmerila. Brez večerje spat — to seveda ni bilo po njenem.

Med tem je družina povečerjala in začela moliti rožni venec za duše pokojnih. Jerka je poslušala in premišljala, kako je bilo dopoldne na pokopališču, kjer je toliko križev, grobov in še celo globoko jamo je videla Jerka danes tam. Oj, pred to jamo jo je bilo groza ...

Kar naenkrat stopi pred Jerko bela žena in pravi trdo:

»Ker ne ubogaš svoje dobre mamice, ker jo vedno žališ, je tudi vredna nisi. Zato bom vzela zdaj tvojo mamico seboj in ti je ne boš videla več.«

Strahovito je zakričala Jerka, bolj padla nego skočila iz postelje in tresčila v prvo sobo, kjer je družina ravno končala z molitvijo za rajnike.

»Mama, mama« je kričalo dekletce in skočilo materi v naročje.

»Za božji čas, si li znorela«, je začudeno vpraševala mati.

Vsa tresoča je Jerka v pretrganih stavkih pripovedovala o beli ženi, ki ji je hotela odvesti mamico.

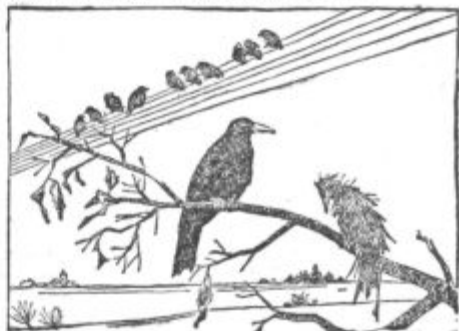
»Jerka, to se ti je samo sanjalo«, je rekla mati. »Vendar naj ti bodo te sanje resen opomin, da se svoje trmoglavosti odvadiš ter me ne žališ več. Le pomisli, kakšna revica bi bila ti, ko bi mene zares izgubila, kar se čisto lahko zgodi in ...«

»Ne, ne, mamica«, je zavpila Jerka. »Saj bom vedno pridna, vedno poslušna. Nič več se ne bom kujala, nič več vas žalila, samo ne umrite, mamica, le tega ne!«

Jokajočo hčerko je spravila mati spet v posteljo.

Odslej je bila Jerka res pridna. Ozdravile so jo grozne sanje.

Kaj pišejo Jutrovčki?

V »Mladem Jutru« imam rad sanjave pravljice: o čarovnicah, o večglavih zmajih, o velikanih, o palčkih, pa tudi povesti iz vsakdanjega življenja me vesele. Želja mi je, da bi bilo »Mlado Jutro« ob nedeljah večje, ali pa da bi izhajalo bolj pogosto. Ako bo »Mlado Jutro« večje, bi imel rad, da bi se tudi prostor, kjer pišemo mi »Mladi Jutrovčki« povečal. Vedno naj bo v »Mladem Jutru« tudi »Za spretne roke«, kar je zelo koristno. Ljubim tudi šale in uganke. To so moje želje. Srčno pozdravlja vse Jutrovčke in strica Matica **Boris Grabnar, uč. I. klas. gimn. v Ljubljani**

Jaz si želim, da bi bilo »Mlado Jutro« malo obširneje in sicer da bi bilo več povestic, pesmic, šalčkov, uganek, posebno pa več indijanskih pravljic. List naj bi imel 16 strani, na zadnji pa naj bi bila vprašalna skrinjica. Marsikateri bi večkrat rad kaj vprašal na vprašalno skrinjico.

Darinka Celinšek, uč. IV. razr. I. odd. v Mozirju.

Tudi jaz rada čitam »Mlado Jutro« v šoli na steni. Prinesejo ga vsak ponedeljek. Jaz najrajši čitam »O Marku ki je hotel drugo mater« in »Zgodbo o deževni kapljici«. Tudi pesmi rada čitam in ugibam uganke.

Minca Kralj, uč. III. razr. v Domžalah.

V »Mladem Jutru« imam najrajši povestice in uganke. Uganke zato, da jih čez teden rešujem, povestice, da se kratkoročnim z njimi.

Pepko Kvas, uč. III. razr. v Domžalah

Zelo rad bi videl, da bi bile v »Mladem Jutru« pustolovne zgodbe, indijanske povesti, boji, zgodovinske povesti, tekme raznih zmagovalcev v tenisu, boksanju, plavanju, razni poletj in dirke kot je bilo napisano v št. 40, »Mladega Jutra«. Izmed povesti, ki so izšle so za moj okus najlepše: »Jelarjevi čuvaji«, »Vasko in palčki« in »Johnie in mačke«. Za danes zadosti, ob priliki se spet oglasim.

Dušan Škedl, uč. III. razr. pri Sv. Duhu v Halozah

Zdaj se tudi jaz oglašam na vašilo vašega novega natečaja. »Mlado Jutro« naj bi ostalo tako, kakršno je bilo doslej. V njem naj bi bile povesti in šale za male, samo da bi bilo več nasvetov »Za spretne roke«, s katerimi imam jaz veliko veselja. Na zadnji strani naj bi pa bile: križanke, kvadrati in rebusi. Najbolj so mi bile všeč povesti: »Punčkinе prigode« »Vasko in palčki«. Rad imam povesti o palčkih, samo ne z žalostnim koncem. Oprostite, ker nisem dobro pisal. Obiskujem hrvatske šole in mi je zelo žal, da se tukaj ne učimo tudi slovenski jezik, kakor v Ljubljani hrvaški.

Bogdan Robida, uč. II. razr. real. gimn. v Zagrebu, Ancełova ul. 42, Maksimir.

Vsako nedeljo nestrpno čakam, da mi pismonoša prinese »Mlado Jutro«. Najraje čitam indijanske povesti, pri katerih se moram včasih kar smejeti, pa tudi druge povesti imam rada. Žal mi je, da ne pride »Mlado Jutro« vsak dan, ker je teden tako dolg. Če je kaj takega, da se moram smejeti, preberem ateku in mamici, potem se pa vsi smejemo. Jaz bi imel zelo rad da bi prineslo »Mlado Jutro« še mnogo veselih pravljic

Boris Oberwalder, uč. III. razr. v Domžalah

Dragi stric Matic! Lepo Vas prosimo, da biste nam poslali list »Jutro«. Mi bi se radi naučili malo slovenski. I tako bi u slovenskom jeziku čitali što se događia po svijetu. Mi smu ovdje dosta blizu Sušaka, između dvije taljanskih granica: jedna nam je na jug, druga na sjeverozapad. Od nas do granice trebamo jedan sat. Mi svi smu člani Podmladka Crvenog Krsta.

Predsjednik: Adalbert Marčelja,

Tajnica: Nevenka Benaš,

Članovi: Stanko Marčelja, Marija Lučić Milan Marčelja, Josip Host, Vojmir Marčelja, svi učenci IV. razr. osn. škole, člani školskog odbora Podmlatka crv. krsta Marčelji p. Sv. Matej via Sušak.

Za spretnne roke

Igračke iz želodov

Najprej si poiščimo velik želod, ki nam bo služil za možičev život. Dve leseni paličici, ki ju na enem koncu pomostimo v lepilo, zavrtamo v život, in možic ima tako roke. Prav tako napravimo noge. Da dobijo udje pravo obli-

ko, jih lahko upognemo, kakor vidite na zgornji sliki. Za stopala vzamemo prav majhne želode, ki jih prerežemo čez pol. Zdaj potrebujemo še en majhen želod, v katerega vtaknemo drobno paličico, in možičeva glava je narejena. Drugi konec paličice vtaknemo v život in tako predstavlja paličica vrat. Zdaj narišemo s črnilom obraz: oči, obrvi, nos, usta in ušesa. Na glavo mu poveznemo želodovo čepico, v roko potisnemo palico, in mož gre lahko po svetu, če ga je volja.

Žirafa, ki jo vidite na sliki, vam je gotovo prav všeč. Tudi to igračo si lahko napravimo iz želodov. Dve daljši leseni paličici nam služita za sprednje

noge, dve krajši za zadnje. V život vtaknemo še eno daljšo paličico, ki predstavlja vrat, na katerega pritrdimo glavo. Rep napravimo iz volne. Ušesa napravimo iz rjavega papirja in jih prilepimo na glavo.

Ce vtaknemo v život namesto štirih dve nogi, bomo videli pred seboj prav čednega noja. Tudi konja in oslička si na ta način lahko napravite. Obrazce pobarvamo z črnilom, kdor pa hoče imeti prav lepo živalsko zbirko, ta naj vsako žival pobarva s primerno barvo. Za to delo so navadne vodne barvice prav prikladne.

Zdaj si napravimo želvo. V podolgač želod pritrdimo noge in vrat. Glavico

pa napravimo iz prav majhnega želoda, kakor vidite na sliki.

Zibelko za punčko si napravimo iz velikega želoda. Seveda ga je pa treba poprej izprazniti. Paličice, ki služijo za noge, moramo posevno vtakniti v želod, ker drugače zibelka ne stoji rav-

no. Iz majhnih ostankov blaga, si potem napravimo še blazine in odejo, in zibelka je gotova. Kdor je posebno priden, si jo lahko pobarva z rdečo ali z zeleno barvo.

Dobro si oglejte naše slike, preden sedete k delu. Stric Matic vam želi pri tem opraviilu mnogo sreče!

Skrivalnica

Zajček se je skril lisici! Ali ga hočete poiskati na sliki?